

**JOHN
SCALZI
FEJVESZTVE**

agave
könyvek

Ezt a könyvet mély hálával ajánlom a Tor Books szerkesztőinek és a kiadó munkatársainak, akik rosztyárként dolgoztak rajta, miután szó szerint az utolsó pillanatban adtam le.

Nagyon köszönöm nektek. Csodát műveltetek, és én imádlak titeket. Légyszi, ne fojtsatok meg.

És minden kiadó munkatársának világszerte, akik a könyveimen dolgoznak. Nektek köszönhető, hogy a könyveim megtalálják az olvasóikat. Köszönöm, amit értem tesztek.

DUANE CHAPMAN HALÁLA

A hilketajátékos nagy dobásra készült az utolsó meccsén.
De ehelyett valami váratlan dolgot tett: meghalt.

Írta: Cary Wise

Külön köszönet a *Hilketa News*nak

Mire Duane Chapman meghalt a hilketapályán, már kétszer letépték a fejét.

Az, hogy harmadszor is megtették, szokatlannak számított, még a hilketában is, ahol az a játék lényege, hogy le kell tépni az ellenfél fejét, majd át kell dobni vagy vinni a pálya szélén található gólvonalon. A számítógépnek, amely előtt a játékvezetők ültek – a Boston Bays és a Toronto Snowbirds meccsének alkalmából most az RFK stadion felső régiójában, egy luxusfülkében –, véletlenszerűen kellett volna kiválasztania a pályán található védőjátékosok közül, hogy ki lesz a „kecske” ezen a meccsen, vagyis az a játékos, akinek a fejét a támadók megpróbálják letépni, miközben a többi védő ellenük dolgozik, saját testét és a sportágban jóváhagyott fegyverek arzenálját bevetve. Mivel mindkét csapatban tizenegy játékos van, nem túl gyakori, hogy ugyanaz az ember egy-két alkalomnál többször kerüljön sorra egy meccsen.

De itt a „véletlenszerű” a kulcsszó. Az elektronikus kocka szeszélye folytán időnként az is előfordulhat, hogy akár háromszor is kecskének választhatnak egy játékost egyetlen mérkőzés alatt. Amikor később megvizsgálták a játékot irányító számítógépet, kiderült, hogy senki nem nyúlt bele. A gép magától választotta ki Chapmant egyszer, kétszer, háromszor, teljesen véletlenszerűen.

És nem is választott rosszul. Nem Chapman volt a Boston Bays sztár-játékosa – ezt a megtisztelő címet Kim Silva kapta, aki nemrég írt alá egy öt éves és 83 millió dolláros szerződést az Északkeleti Divízió vezetőivel –, és kulcsfontosságú szakember sem volt, mint például Wesley Griffith, aki arról híres, hogy a nehézkes Tank szrípiókat, amelyekre szakosodott, olyan fürgeségre sarkallja a kritikus meccsek során, mintha Scoutok lennének.

Chapman másrészről viszont vitathatatlanul a Bays legjobb cserejátékosa volt; az összes pozíciót és szrípiómodellt ügyesen kezelte, még ha nem is mesterien.

– Bárhova és bármilyen testmodellbe be lehet rakni, és helytáll – mesélte a Bays menedzsere, David Pena az esti meccs utáni sajtótájékoztatón. – Ő az a fickó, aki eszébe jut az embernek, ha azt hallja: „csapatjátékos”.

Chapman arról is elhíresült az Észak-amerikai Hilketaligában töltött több mint három évadja során, hogy rafinált kecske – olyan, aki képes végigfutni a játék négyperces „capo” szakaszát, elütve a másik csapatot a pontoktól, amelyeket a feje megszerzéséért kapna. Ez a stratégia csalódást okoz azoknak a rajongóknak, akik vért látni jönnek a meccsre – művért, de akkor is –, de egy olyan agyafúrt menedzser, mint Pena, fel tudja használni az ilyesfajta tehetséget az ellenfél lelkesedésének a lelohasztására, hogy hibákra és rossz taktikai döntésekre kényszerítse a másik csapatot.

Ez nagyon látványosan ki is ütközött, amikor Chapman először volt kecske, az első félidő negyedik játékában. Silva a Baysból látványosan kezdett, amikor az első percben átvitte a Snowbirdök kecskéje, Toby Warner fejét a gólvonalon, majd heves támadást indított a Toronto területére a játék „coda” szakaszában, alig harminchét másodperc alatt futott át a külső gólvonalon plusz tíz pontért.

A Snowbirds visszavágott, és a bayses Gerard Mathist két perc alatt lefejezték, de a három perc negyvennyolc másodperces vacakolás a codában, és az utána következő belső gólbedobás csak hat pontot hozott Torontónak. Bár a következő capóban „a Birds megfojtotta a Bayst”, és Nat Guzman feje a vállán maradt, még így is öt pontra lett volna szükségük ahhoz, hogy átvegyék a vezetést.

Amikor a következő játékban Chapmant választották kecskének, ő és Pena nem hagyták, hogy ez megtörténjen. Ehelyett Chapman, aki a pálya közepe táján volt, hátrament a Bays gólvonala felé, Pena pedig kiadta azt az utasítást, amelyet a történelemkedvelő menedzser „Agincourt”-nak szokott nevezni, amellyel gyakorlatilag vesszőfutásra kényszerítette a Snowbirdsöt, ha az hozzá akart férni a zsákmányához.

A bayses Laurie Hampton és Ouida Kimbrough számszeríjjal szedték le Conception Rayburnt és Elroy Gilt, a Toronto két legjobb fejszerzőjét, a Bays többi játékosa pedig egy komoly csetepatével foglalta le a Snowbirds erejét, és így Chapman, aki egy közönséges szrípiót kormányzott, könnyedén leelőzte Brendon Soarest és September Vigilt, akik tankkal játszottak.

Chapman második kecskemenetében, a második félidő első játékában már nem volt ilyen szerencsés. Ezúttal Rayburn, aki később elismerte, nagyon felhúzta magát azon, hogy korábban leszedték, kedvenc kalapácsa helyett kardot ragadott, elosont Jalisa Acevedo tankja és Donnell Mesa harcosa mellett, és egyenesen Chapman felé vette az irányt, akinek a capo kezdetétől számítva rekordgyanús húsz másodpercen belül le is kapta a fejét. Negyven másodperccel később meg is kockáztatott egy felső gólt; Chapman feje átesett a gyűrűn, és a Snowbirds csapata megkapta mind a tizennyolc lehetséges pontot, amivel kényelmesen az élre kerültek.

A meccs utáni médiainterjúkban Rayburn azt mondta, hogy Chapman üvöltött a fájdalomtól, amikor a szrípiója fejét letépték.

– Én oda sem figyeltem – mesélte. – Azt hittem, csak a figyelmemet próbálja elterelni, ahogy a kecskék szokták. És egyébként is, a kecskének az a sorsuk, hogy fájjon nekik. Ezért szoktuk bekapcsolva hagyni a fájdalmat.

Fontos dolgot mondott itt Rayburn. Az Észak-amerikai Hiketa Liga szabályai előírják, hogy a játékosok kötelesek fenntartani némi fájdalomérzékelést a szrípiójukban – a szabályok szerint a normál érzékelés legalább öt százalékát; a legtöbb játékos ezt valahova öt és tíz százalék közé hangolja be. Ezt azzal indokolják, hogy bizonyos mértékű fájdalomérzékelés – még ha a *valódi* fájdalom alatt is marad – segít a játékosoknak megőrizni a

valóságérzékelésüket, és emlékezteti őket arra, hogy a szrípiójuk nem sebezhetetlen, a javítása és karbantartása pedig költséges dolog.

Amikor a játék után Chapman feje visszatért a szrípiójához, az volt az első dolga, hogy odament Penához, és beszámolt neki arról, hogy valami nincs rendben a testével. Pena Royce Siegelhez küldte, a Bays műszaki vezetőjéhez.

– Azt mondta, hogy több fájdalmat érez a megszokottnál – mesélte Siegel a meccs utáni sajtótájékoztatón. – Elvégeztem egy diagnosztikai vizsgálatot a szrípión, és semmilyen problémát nem találtam.

Siegel ezt követően felvette a kapcsolatot Alton Ortizzal, Chapman gondozójával, aki a testére vigyázott Philadelphiában. (Chapman a legtöbb csapattársával ellentétben autoimmun problémái miatt nem szállíttatta el a testét a sporteseményekre. Távolról irányította a szrípióját, dedikált kapcsolaton keresztül, hogy minimalizálja a késleltetést.) Ortiz semmi különöset nem tapasztalt. Chapman visszatért a pályára a következő játékra, amelyben a támadók között volt.

Penát megkérdezték, miért nem cserélte le Chapmant azután, hogy a játékos egyre erősödő fájdalmáról számolt be. – Mert nem kérte – felelte.

Miért nem kérte? Ennek több oka is lehet. Az első, hogy Chapman, sok más határozott idejű szerződéssel rendelkező sportolóhoz hasonlóan bónuszt kapott a teljesítménye után, ha felülmúlta az általános szerződéses vállalásait. Bár ez csak egy bemutatómeccs volt, a szezon statisztikájába nem került be az eredmény, Chapman szerződéses kvótájába viszont igen. Más szóval, idejekorán elkezdett dolgozni a fizetésemeléséért.

A másik ok az lehetett, amiért a Bays és a Snowbirds egyáltalán az RFK Stadionban játszott: az ÉAHL Washington felé kezdett terjeszkedni Philadelphia, Austin és Kansas City mellett, és a szezon végén csapatbővítő válogatást szándékozott tartani. Egy olyan játékos számára, mint Chapman, egy ilyen válogatás lehetőséget adott arra, hogy komolyabb pozíciót szerezzen valamelyik új csapatban. Az RFK-meccsen jelen volt a teljes ÉAHL-vezetőség, több potenciális új franchise-tulajdonossal és befektetővel együtt, beleértve Washington DC legkedvesebb gyermekét, Marcus Shane-t is, továbbá a leendő vezetőket és edzőket. Talán Chapman

úgy gondolta, azzal tudja a legjobban felhívni magára a figyelmet, és meggyőzni őket arról, hogy érdemes kiválasztaniuk, ha játékból marad.

És ott volt a harmadik ok is, amelyet Kim Silva így fogalmazott meg a meccs után: – Az ember elnyomja a fájdalmat játék közben. Mindig.

Persze ez az összes sportág összes sportolójának a mantrája. De a hilketajátékosok ezt még komolyabban veszik. Ők tudják, hogy egyszerre többek és kevesebbek egy átlagos sportolónál – ők hadenesek, vagyis az állampolgároknak abba a kis százalékába tartoznak, akiknek a teste inaktív, míg az elméje szabadon kószálhat a Földön, mind az Agora online létsíkján, mind pedig a való világban, ahol szrípiókkal közlekednek.

Ezek a szrípiók – az emberi testnél vitathatatlanul jobb és hatékonyabb gépek – biztosítják a legjobb érvet sokaknak, köztük nem-hadenes hívatásos sportolóknak amellet, hogy a hilketajátékosok nem is sportolók, hanem inkább egyfajta agyondicsért számítógépes játékosok. Ez érthető módon bosszantja a hilketásokat, a játék rajongóit, és sok hadenest is. Az a minimum, hogy ha a NASCAR versenyzőit sportolóknak lehet tartani, akkor a hilketajátékosokat is annak lehessen. Ha megkérdezzük bármelyik hilketajátékost, hogy van-e fizikalitás ebben a sportban, akkor igennel válaszol. Annak ellenére, hogy a testük mozdulatlan, az erőfeszítés, hogy meccsenként kilencven percig irányítsák a szrípiójukat (nem beszélve az edzésekről és más ezzel kapcsolatos munkáról), fizikailag és mentálisan is kifárasztja őket. Keményen dolgoznak. Kint és kimerültséget éreznek. És amikor kemény és gyors ütéseknek kapnak, a fájdalmat is érzik. Valódi fájdalmat, mint a valódi sportolók.

De tudják, hogy sokan azt állítanák, ez a fájdalom *nem* valóságos. Úgy-hogy ők is elnyomják magukban, sokkal inkább, mint mások, például a nem-hadenes sportolók, hogy bizonyítsanak.

Ezen okok valamelyike – vagy mindegyike – miatt Chapman visszament a pályára.

A sportág tapasztaltabb nézői azonnal látták, hogy valami nincs rendben Chapmannel. Rochelle Webb, az ASPN tudósítója meg is jegyezte, hogy a Bays következő támadása során a háttérbe húzódott. – Chapman a felezővonal mögött maradt, pedig általában nem ott szoktuk látni – kommentálta.

A *Washington Post* hilketariportere, Dave Miller megemlítette, hogy Chapman az adott játékra a számszerűjat választotta fegyverül. – Ezt eddig legfeljebb három–négy alkalommal csinálta a karrierje során – tette hozzá –, valószínűleg azért, mert egy istálló hosszabbik oldalát sem tudná eltálatáni.

És Millernek igaza is volt; Chapman rálött a birdsös Sonia Sparksra, és kilométerekkel elvétette.

Egy átlagos estén Chapman elkötelezettségének hiánya lehetett volna a meccs legfőbb témája – vagy legalábbis okot adhatott volna Penának arra, hogy lenyelje a keserű pirulát, és végre eltávolítsa a pályáról –, de nagyjából akkor, amikor Chapman úgy döntött, hogy a háttérbe vonul, Silva világossá tette, miért fizet olyan sokat neki a Bays, és húsz pontot zsebelt be a következő két támadójátéka során, továbbá egymagában megakadályozta Elroy Gil próbálkozását a felső gólrá.

Látványos futása alatt szinte senki nem nézte Chapmant.

És ekkor lett harmadszor is kecske.

Eleinte úgy tűnt, mintha azt akarná csinálni, amit ilyenkor mindig szokott: lebukni, kerülgetni, kitérni, végigfutni a pályán, versenyben az órával.

Aztán Dave Miller a *Post*tól meglátta. – Chapman szünetet kér? A hilketában nincsenek szünetek.

– Chapman feltartja a kezét Rayburn előtt – kommentálta Webb az ESPN-en, amikor a Toronto sztárja támadásba lendült. – Mintha azt mondaná, hogy *ne üss meg*.

Rayburn nem is tette. Amikor Chapman kihátrált a szorításából, neki-ütözött September Vigilnek, a Toronto egyik tankjának.

Vigil hatalmas karjával a saját szrípiójához szorította Chapmanét.

A másikkal lenyúlt, és letépte a fejét.

– Nem tudtam – mondta később Vigil, és aki azt hiszi, hogy a szrípiók képtelenek érzelmeket közvetíteni, annak elég megnéznie őt, amint egy-értelműen sokkos állapotban üldögél a járművében. – Duane felüvöltött, amikor letéptem a fejét, de ilyenkor mindnyájan üvöltözni szoktunk. Ez a *dolgunk*. Az ember össze akarja zavarni az ellenfelét. És azt hittem, csak el akarja terelni a figyelmemet.

De Vigil nem hagyta elterelődni a figyelmét. Átpasszolta a fejet Rayburn-nek, aki nyolc pontért befutott vele.

De Siegel ekkor már tudta, hogy valami nincs rendben Chapmannal. – Alton, Duane gondozója felhívott, és azt mondta, hogy a pulzusa és az agyműködése megugrott – mesélte. – Behívtam az egészségügyi értékeit a szemüvegemen, és azok alátámasztották ezt. Alton azt kiabálta, hogy kapcsoljam le Duane-t a szrípiójáról. Meg volt győződve arról, hogy valami elromlott benne. De nem a szrípiónak volt baja. Vagy ha mégis, az nem látszott. – Siegel ennek ellenére lekapcsolta a szrípiót.

A nézők és a többi játékos szemszögéből nézve semmi különös nem történt. Korábban is előfordult már, hogy egyes játékosokat lekapcsoltak a szrípiójukról, amikor valami probléma támadt a kapcsolatban, vagy a gép komolyabb károsodást szenvedett. A lekapcsolás után egy kocsi hajtott be a pályára, és szórványos taps kíséretében leszállította a pályáról a fej nélküli szrípiót. Pena Warren Meyert hívta be cserejátékosnak a játék hátralévő perceire. Semmi nem utalt arra, hogy Duane Chapmannek 225 kilométerrel odébb egyszer csak az életéért kell küzdenie.

És ezt a küzdelmet pár perccel a játék vége előtt – amelyben a Bays csapata nyert 58:41-re – el is veszítette. Penát Alton Oriz tájékoztatta erről az utolsó másodpercek visszaszámlálása alatt.

A meccsek után a játékosok általában szinte azonnal a sajtózónába indulnak, hogy interjúkat adjanak, előtte épp csak átváltanak a személyes szrípiójukra. Ezúttal nem így történt. A Bays és a Snowbirds csapatát még a játékoszrípiójukban beküldték az öltözőkbe, ahol Pena és a Snowbirds menedzsere, Linda Patrick halkan tájékoztatta játékosait Chapman haláláról.

A két csapat szinte minden játékosa kihagyta a meccs utáni ünneplést, és sokkos állapotban elindultak hazafelé. Csak Pena, Siegel, Silva, Rayburn és Vigil maradtak, hogy beszéljenek a riporterekkel, akik időközben más úton már értesültek arról, hogy mi a helyzet Chapmannal.

– Még nem tudjuk, mi történt – mondta Pena a sajtókonferencián, amikor Chapman haláláról kérdezték. Azt mondta, hogy napokba, esetleg hetekbe is beletelhet, amíg kiderítik, hogy mitől halhatott meg ilyen

hirtelen egy egyébként egészséges hadenes sportoló. A washingtoni rendőrség és az orvosszakértők is vizsgálatot indítanak, ígérte, csakúgy, mint az FBI Hadenes Ügyosztálya, illetve maga a Liga.

Amikor Penát egy riporter arról kérdezte, hogy Chapman halála milyen hatással lesz a ligára, a menedzser úgy nézett az illetőre, mintha az valami undorító rovar lenne. – Ebben a pillanatban ez rohadtul nem érdekel – felelte.

Ez volt a helyes válasz, de a kérdés nem volt teljesen indokolatlan. A Bays–Snowbirds bemutatómeccset Észak-Amerika legdinamikusabban fejlődő csapatsportja népszerűsítésére szervezték meg, és már négy új franchise-ajánlat nézett ki abban az évben; Kína, Oroszország és Németország képviselői is ott ültek a nézők között, és azt latolgatták, hogy létrehozzanak-e egy vagy több nemzetközi ligát Európában és a Távol-Keleten. Ezt a rendezvényt, a liga diadalmenetét és Silva sztárokhoz méltó alakítását árnyékolta be a ligában történt első sportolóhalál.

Ami pedig Chapmant illeti, a szerződéses játékost, aki csillaga felemelkedésében reménykedett: ő egy másik, sokkal tragikusabb módon került be a hilketa annaleseibe.

– Ezt nem tudom elhinni – mondta a láthatóan megrendült Pena a sajtótájékoztató vége felé. – Ugyanakkor ez annyira Duane-re vall. Ő mindent a sportágnak rendelt alá. Mindenét a ligának adta. Soha nem akarta elhagyni a pályát.

Nem is tette. Egészen addig, amíg örökre el nem hagyta.

ELSŐ FEJEZET

Majdnem lemaradtam Duane Chapman haláláról.

Akkor ezt még nem tudtam. Csak azt tudtam, hogy késésben vagyok a „különleges bemutatójátékról”, amelyet az anyámmal és az apámmal kellett volna megnéznem. Az Észak-amerikai Hilketaliga nagyon-nagyon-nagyon szerette volna, ha apám kisebbségi tulajdonosként beszáll a liga washingtoni franchise-ába, és ennek érdekében egy luxuspáhollyba szóló jeggyel akartak udvarolni neki.

Én ugyan kételkedtem ebben – apám hozzá van szokva a luxuspáholyhokhoz, mind korábbi NBA-játékosként, mind jelenlegi ingatlanmilliárdosként, és nem lát bennük semmi extrát –, de azt tudtam, hogy a lakótársaim, akik mind hilketarajongók, citromsárgák lesznek az irigységtől, amiért megnézhetem ezt a meccset. És ez szó szerint így is történt az ikrek, Justin és Justine esetében, akik az elmúlt három napban úgy állították be a LED-jeiket, hogy citromsárgán villogjanak, ahányszor csak elsétálok mellettük. Az igazat megvallva, szerintem túltolták egy kicsit.

Még időben elindultam otthonról ahhoz, hogy odaérjek a meccs elejére, de a tömegközlekedésnek más tervei voltak velem. Az első félidőt egy metróalagútban töltöttem, egyre ingerültebb utastársaim körében.

Hol vagy, érdeklődött SMS-ben anyám, amikor a játék megkezdődött.

A metrón ragadtam, válaszoltam neki. A szerelvény tizenöt perccel ezelőtt megállt. Most egymást nézegetjük, és azt próbáljuk eldönteni, kit együnk meg először.

Szerintem te biztonságban vagy, írta vissza anyám.

Ne legyél ebben olyan biztos, küldtem neki. Látom, hogy néhányan azt latolgatják, hogyan tudnák kiszedni a szrípiómból az akkumulátort.

Nos, ha túléled, akkor szedd a lábad, írta anyám. Apádat körbezsongják a német üzletemberek, hozzám pedig a PR-gárda ereszkedett le. Tudom, hogy ebből te sem akarnál kimaradni.

Úgy hallottam, mintha valami meccs is menne ott, válaszoltam.

Hogy mi, kérdezett vissza.

A szerelvény végül úgy döntött, hogy ismét elindul, és tíz perccel később már ott meneteltem a stadion felé a metróleállás többi áldozatát kerülgetve, hogy még odaérjek a második féldőre. Néhányan a Boston Bays kék-fehéjét viselték, mások a Toronto Snowbirds lila-szürkéjét. A többiek a Washington Redhawks vörös-aranyát öltötték magukra, elvégre Washingtonban voltunk, hát miért is ne tették volna.

– Hadd segítsek – intett oda nekem egy jegyszedő. Gyér volt nála a forgalom, mert a legtöbb néző már beért a stadionba. Felvillantottam a jegyem kódját a mellkasi kijelzőmön, ő pedig leolvasta. – Páholy, csodálatos – jegyezte meg. – Tudja, merre kell menni?

Bólintottam. – Már jártam itt.

A jegyszedő éppen válaszolni akart valamit, amikor egy kis zűrzavar támadt mögöttünk. Amikor hátranéztem, láttam, hogy néhány tüntető kántál valamit táblákat lóbálva. A HILKETA DISZKRIMINÁL, állt az egyiken. HADD JÁTSSZUNK MI IS, követelte egy másik. MÉG A BASZKOK SEM SZERETIK A HILKETÁT, szólt a harmadik. A biztonsági emberek éppen odébb terelték a tiltakozókat, akik nem örültek ennek.

– Azt a táblát még csak érteni sem értettem – jegyezte meg a jegyszedő, miután eltűntek.

– Melyiket?

– A baszkosat. – Úgy ejtette, hogy „baszkósat”. – A többi leesett. Az összes hilketajátékos hadenes, és ez nem tetszik nekik – intett a tüntetők felé, akiknek egyike sem volt hadenes. – De mit jelentett az a tábla egyáltalán?

– A „hilketa” szó baszk eredetű – magyaráztam. – Azt jelenti, „gyilkosság”. Néhány baszknak nem tetszik, hogy ezt használják. Úgy gondolják, ez rossz színben tünteti fel őket.

– Miért?

– Fogalmam sincs. Én nem vagyok baszk.

– Minden nyelvben van szó a gyilkosságra – jegyezte meg a jegyszedő.

Erre csak bólintottam, és visszanéztem a távolodó tiltakozókra. Néhányan megláttak, és még hangosabban kezdtek kántálni. Úgy tűnt, azt gondolják, hogy mivel hadenes vagyok, én tehetek a problémáikról. Néhányukon szemüveg volt, ők olyan rezzenéstelenül szegeztek rám a tekintetüket, mintha vagy el akarnák menteni a képeimet, vagy a velem kapcsolatos nyilvános információkat töltenék le éppen.

Nos, új szrípióban voltam, és amikor nem dolgoztam, nem tettem nyilvánossá az adataimat, úgyhogy sok szerencsét, srácok. Köszönetet mondtam a jegyszedőnek, és bementem.

A páholy, ahova a jegyem szólt, a nagyobbak közé tartozott, amelyekben elfért egy tucatnyi ember, egy büfé, és egy teljesen felszerelt bár is. Gyakorlatilag olyan volt, mint egy szálloda tárgyalóterme, sportpályára néző kilátással.

Körbenéztem, hogy hol lehetnek a szüleim. Apámat vettem észre először, ami nem meglepő. Korábbi NBA-játékosként a többiek fölé tornyosult. Mint Marcus Shane, a világ egyik leghíresebb embere, pedig mindenkit maga köré vonzott.

Itt is – csodálói körbeállták, kezükben italokkal, és lenyűgözve bámulták a példaképüket, miközben ő egyik sztorit adta elő a másik után. Ez volt apa természetes közege.

Amikor meglátott, intett, de nem hívott oda magához. Tudtam, ez mit jelent. Azt, hogy dolgozik. A körülötte tolongók közül néhányan hátrahátráltak, hogy kinek integet, de amikor csak egy anonim szrípiót láttak, ismét apámra figyeltek. Ami ellen nekem nem is volt kifogásom.

– Ó, remek. Elvinné? – nyújtott nekem valaki oda egy poharat.

Felnéztem, és egy középkorú öltönyöst láttam. – Tessék? – kérdeztem.

– Megittam – lobogtatta meg az illető a poharat.

– Oké. Gratulálok.

A férfi végigmérte a szrípiómat. – Maga pincér, nem?

– Nem igazán. – Felmerült bennem, hogy felvillantom neki az FBI-jelvényemet, és elszórakozom a zavarán. De mielőtt még megtehettem volna, megjelent egy fehér blúzos hölgy kötényben. – Ezt hadd vegyem el – fogta meg az öltönyös poharát.

Az öltönyös felmordult. – És hozzon egy másikat. Jacket kólával. – Ezzel elindult az apám felé.

– Sajnálom – mondta a pincérnő.

– Nem a maga hibája. – Körbenéztem a helyiségben. – De ez érdekes.

– Mi?

– Hogy itt egy nem-hadenesekkel teli páholy, akik a hadenesek meccsét nézik, és ennek a fickónak az az első dolga, amikor meglát egy szrípiót, hogy a kezébe nyomja a poharát – biccentettem a pincérnő kezében lévő üvegholmi felé.

– Szerintem jobb lesz, ha most hozok neki egy másikat – válaszolta a lány.

– Tegye azt. És próbáljon meg nem beleköpni. – A felszolgálónő csak vigyorgott, és elment.

Odasétáltam a páholyt a terasztól elválasztó üvegfalhoz, kimentem az ajtón, majd a korláthoz léptem, és hallgattam a nézők üvöltését. Ha a közönség mérete bármit is jelent, a liga jól döntött, amikor Washington felé is terjeszkedni akart. A stadion a legfelső ülésekig tömve volt.

– Én még mindig nem értem, mi történik – mondta mellettem egy férfi a mellette állónak.

– Nem olyan bonyolult – válaszolta a társa, és lemutatott a pályán egy szrípióra, akinek a feje körül villogó vörös fények ugráltak. – Az a szrípió a kecske. Ő az a játékos, akinek a fejét a másik csapat le akarja tépni. Azok megpróbálják megszerezni a fejet, miközben a saját csapata ezt meg akarja akadályozni.

– És ha megszerezték a fejet, akkor megpróbálják átdobni a kapu oszlopai között a gólvonalon.

– Átdobni, átrúgni vagy átvinni, igen.

– És mindenkinél kardok, kalapácsok és ütők vannak...

– Azért van náluk ilyesmi, mert ez így sokkal nagyobb buli.

Az első férfi elgondolkozott egy kicsit. – Miért pont „kecske”?

A második belekezdett a magyarázatba, de én visszamentem a belső térbe, hogy megkeressem az anyámat.

Akit meg is találtam a pályára néző székek egyikén, amint mereven mosolygott, miközben egy fiatal és túl lelkes pasas csevegni próbált vele.

Felismertem a mosolyt, anyám gyilkos mosolya volt. Odamentem, hogy megmentsem a lelkes ifjonctól, és azt is őtőle.

– Chris, végre – szólt anyám, amikor melléérttem. Lehajoltam, hogy pusztít nyomhasson az arcomra. Utána megfordult, és bemutatatta a beszélgetőtársát. – Ő Marvin Stephens. A liga PR-részlegéről.

Stephens felállt, és kezet nyújtott. Megráztam.

– Hatalmas öröm, hogy megismerhetem, Chris – mondta. – Nagy rajongója vagyok.

– Nem is tudtam, hogy az FBI-ügynököknek rajongóik is vannak – feleltem.

– Ja, nem az FBI-nál végzett munkájának – válaszolta Stephens, kissé ijedten. Attól tartott, hogy indiszkréciót követett el. – Úgy értem, biztos vagyok benne, hogy az FBI-nál végzett munkája is elismerésre méltó.

– Köszönöm – válaszoltam szárazon.

– Arra gondoltam, amikor fiatalabb volt.

– Ja, arra, amikor arról voltam híres, hogy híres vagyok.

– Én nem *így* fogalmaznék – vágott ismét ijedt arcot Stephens. – Úgy értem, maga volt a hadenesek reklámarca mindenhol.

Felmerült bennem, hogy kicsit tovább provokálom, hogy kiderítsem, ennek az ijedt tekintetnek hányfajta változatát tudom még kicsalni belőle. De ez nem lett volna szép dolog.

És egyébként is, igaza volt. Fiatalabb korban *tényleg* én voltam a hadenesek reklámarca, az emberiség azon csoportjának képviselője, akiket a betegség a testükbe zárt, és akik csak gépek és neurális hálózatok segítségével tudtak kapcsolatot teremteni a világgal, pont, mint én. És klassz melő is volt a reklámarcuknak lenni, egészen addig, amíg már nem. Ezért is hagytam fel vele, és kezdtem dolgozni inkább az FBI-nak.

Mindezt elmagyarázhattam volna Stephensnek, aki még mindig ott állt, és egyre aggodalmasabb arcot vágott amiatt, hogy esetleg beletenyereelt valamibe. Pedig egyszerűen csak udvarias akart lenni, rengeteg más emberhez hasonlóan, akik akaratlanul is arra emlékeztettek, hogy pillanatnyilag a hírességek „Mi lehet most velük?” kategóriájában tartózkodom, és ez szerintük rosszabb, mint az, amiben reménykedtem, és amit terveztem.

De ez túl időigényes lett volna, és hosszas beszélgetést kellett volna folytatnom egy olyan témáról, amely nem illik egy sporteseményhez.

– Az voltam – válaszoltam inkább. – Köszönöm, hogy észrevette.

Stephens megnyugodott, és hátradőlt.

– Marvin elmagyarázta nekem a hilketa szabályait – mutatott anyám a pályára, amelyen a Bays és a Snowbirds játékosai egymást csépelelték középkori fegyvereikkel. – *Részletesen.*

– Elképesztő egy játék – mondta nekem Stephens. – Szereti?

Válat vontam.

– Chris inkább a számítógépes játékokat szerette gyerekkorában – magyarázta az anyám.

– A hilketa is számítógépes játék – felelte Stephens. – Sőt, az ÉAHL több virtuális ligát is szponzorál, hogy a játékosok edzésben maradjanak, és hogy újabb tehetségeket is találjanak. Akár hadeneseket, akár nem-hadeneseket.

– Odakint összefutottam néhány nem-hadenes tünnetővel – jegyeztem meg. – Nem úgy látszott, mintha úgy éreznék, hogy ők is megfelelően képviselve vannak a ligában.

– Nos, ami az ügyességet illeti, van köztük némi különbség – magyarázta Stephens. – A nem-hadenesek még mindig le vannak maradva a szrípiók irányításának terén. A reakcióidő miatt.

– Minden bizonnyal.

– Legalábbis ez a hivatalos álláspont – ült ki Stephens arcára ismét az a riadt kifejezés. Ráébredt, hogy mit mondott, és hogyan mondta. Felmerült bennem a kérdés, hogy vajon mióta dolgozhat ebben a munkakörben. – Úgy értem, *tényleg* ez az oka. Ez nem csak kifogás. Az ÉAHL nyitva áll a tehetséges sportolók előtt, a hadentől függetlenül.

– Ezt jó tudni.

– Csak arról van szó, hogy a szrípiókat elég nehéz irányítani. Tudja – intett felém, vagyis inkább a szrípióm felé. – Neurális hálózat nélkül nagyon nehéz eligazodni egy személyi közlekedőszközben. – A pályára mutatott, az egyik torontói tankra, amelyik éppen ökölrel püfölte a Bays egyik játékosát, mindenki nagy öröme. – Amikor elkezdtem ezt

a munkát, beraktak egy VR-szerkentyűbe, és azt a feladatot adták, hogy vezessek el egy tank típusú szrípiót egy üres pályán, hogy megtapasztaljam, hogyan végzik a munkájukat a játékosok.

– És hogy ment? – kérdeztem.

– Nekimentem a falnak – ismerte be Stephens. – Többször is. Egyszerűen nem tudtam ráérezni. Úgyhogy nem lep meg, hogy a profi meccseken még nincsenek nem-hadenes játékosok. Ez az egyetlen terület, ahol a hadenesek előnyben vannak velünk szemben. – Ismét megriadt. – Vagyis hát, úgy értem, nem az *egyetlen* terület...

Anya rám pillantott, majd megcsörrentette a poharában lévő jégkockákat Stephens előtt. – Lenne olyan kedves, és újratöltené a poharamat? – kérdezte, mire az ifjanc majdnem átesett a saját lábán igyekezetében, hogy megszerezze a poharat, és kiszabaduljon ebből a helyzetből.

– Helyes ember – néztem utána, miközben a bárpult felé rohant.

– Egy idióta – válaszolta az anyám. – Biztosra veszem, azért osztották be mellém, mert ő az egyetlen tisztviselő, akit a liga nélkülözni tudott, hogy szórakoztassa a feleségét annak az embernek, akit meg akarnak fejni. – Az apám felé biccentett, aki időközben rajongók újabb gyűrűjét vonzotta maga köré. – Biztosra veszem, hogy azt hitték, aránylag ártalmatlan lesz.

– De nem tudják, hogy te ki vagy? – kérdeztem.

– Annyit tudnak, hogy Marcus felesége vagyok. – Anya kézmozdulata a vállvonogatás elegánsabb verziójának felelt meg. – Ha valami más esetleg elkerülte volna a figyelmüket, az az ő bajuk.

Anya, vagyis Jacqueline Oxford Shane, a Shane Enterprises elnökségi tagja, az Országos Hadenes Családi Egyesület ügyvezetőigazgató-helyettese, lelkes adománygyűjtő és Virginia egyik legrégebbi és a politikával leginkább összefonódott családjának tagja országunk jelenlegi alelnökével járt, mielőtt találkozott apával, akihez hozzámert. A hírek szerint az alelnök még mindig sajnálta, hogy hagyta elmenni. Én nem. Ha vele maradt volna, én nem lennék ma itt.

Fejemmel apa felé intettem. – És ő hogy bírja?

– Jól – válaszolta anyám. – Végzi a dolgát.

– Ezt a „különleges bemutatójátékot” a jelek szerint megtorpedózták a nemzetközi üzletemberek.

– Ugye, nem hitted, hogy azért hívnak meg minket, mert a liga le akarja nyűgözni apádat? – kérdezte anya. Az üzletemberek felé intett. – Azért hívtak meg minket, hogy ő nyűgözze le *őket*.

– És ez azt jelenti, hogy apa be fog fektetni az új franchise-ba? – kérdeztem.

Anya ismét vállvonogatósan legyintett. – Éppen most nézzük át az üzleti kimutatásokat.

– És milyenek?

Mielőtt válaszolhatott volna, két úriember jelent meg előttünk, akik alig észrevehetően meghajoltak, majd egyikük japánul szólalt meg.

– Mr. Fukuyama elnézést kér a zavarásért, és azt szeretné tudni, hogy ön hilketajátékos-e – mondta a másik férfi, aki a tolmács lehetett.

Pontosan tudtam, mit mondott Mr. Fukuyama, mert a beépített fordítóprogramom azonnal lefordította a szavait, amint észrevette, hogy nem angolul beszél hozzám.

Felálltam, és könnyedén meghajoltam. – Kérem, tájékoztassa Mr. Fukuyamát, hogy nagy sajnálatomra nem.

– Ez a robot nem játékos – mondta a tolmács Fukuyamának japánul.

– A fenébe – válaszolta Fukuyama. – Azt ígérték, hogy ezen a programon találkozhatok játékosokkal. Miért gondolják, hogy hajlandó vagyok befektetni egy távol-keleti hilketaligába, amikor még csak arra sem hajlandóak, hogy megmutassák nekem az árut?

– Talán majd a meccs után találkozhat egy játékossal – válaszolta a tolmács.

– Nagyon remélem – biccentett oda nekem Fukuyama. – Azért szerezd meg ennek a robotnak az autogramját. Megígértem az unokámnak, hogy viszek neki egyet egy játékostól.

– De ez nem játékos – válaszolta a tolmács.

– Az unokám nem fogja tudni a különbséget.

A tolmács öltönye zsebébe nyúlt, és elővett belőle egy kis jegyzetfüzetet és egy tollat. – Kérhetek egy autogramot? – kérdezte angolul.

– Természetesen – válaszoltam, miközben elvettem a tollat, és aláírtam a nevem a lapra, majd angolul aláírkantottam, hogy „nem vagyok hilketajátékos”. Becsuktam a jegyzetömböt, és a tollal együtt visszaadtam a tolmácsnak, aki Fukuyamával együtt meghajolt, majd eltávozott.

– Híres vagy – ugratott anyám.

– Ez még mindig jobb annál, mint amikor beléptem ide, és valaki a kezembe akarta nyomni az üres poharát.

– Ki volt az?

– Az ott – mutattam az öltönyösre, aki éppen apám rajongóinak a külső gyűrűjében állt.

– Ja, ő – felelte anya. – Már találkoztunk. Egy hízelgő kis seggfej.

– A liga kimutatásairól beszélgettünk, mielőtt félbeszakítottak minket – emlékeztettem, hogy eltereljem a figyelmét a nyálas öltönyösről. – Éppen el akartad mondani, hogy milyenek.

– Jelentéktelenek.

– Ó, az jó – nyugtáztam.

– Az ÉAHL szeret azzal dicsekedni, hogy az övék Észak-Amerika legdinamikusabban növekvő sportága, de az összes többi csapatsport több évtizedes, úgyhogy ez csak marketing – mondta anya. – A látogatók száma és az eladások növekvőben vannak, de a liga sokat költ. Apád számára még kérdéses, mennyire lenne jövedelmező befektetni egy franchise-ba.

– Úgy érted, *számodra* kérdéses.

– *Mindkettőnk* számára kérdéses – szögezte le anyám. – A liga mintha egyszerűen nem lenne tudatában, hogy apád és én beszélgetni is szoktunk egymással.

– Ennek biztosan jó vége lesz.

– Majd meglátjuk. – Anyám úgy nézett rám, mintha hirtelen eszébe jutott volna valami. – Hol van Leslie? – kérdezte. – Azt hittem, úgy volt, hogy veled tart.

– Dolga van – válaszoltam. Ez a „Leslie” Leslie Vann volt, a társam az FBI-nál, ahol a Hadenes Ügyek divíziójánál dolgoztunk.

– Dolga van? Micsoda?

– Kerüli a napfényt. Vasárnap van, anya.

Anyám finoman felhorkantott. – Leslie-nek kevesebbet kellene éjszakai káznia, Chris.

– Mindenképpen szólok neki, hogy szeretnél az életmód-tanácsadója lenni.

– Ezt az állást még el is fogadnám. Leslie nagyon szeretetre méltó...

– Ezen a ponton elvigyorodtam magamban, mert az elmúlt egy évben, mióta Vann mellett dolgozom, a „szeretetre méltó” jelzőt egyetlenegyszer használta rá bárki, mégpedig most. – ...csak céltalan.

– Ő szeret céltalanul létezni.

– Nos, hát jó. Ha ez teszi boldoggá. Nézd, itt jön megint az a problémás gyerek – mutatott Stephensre, aki visszatért a poharával.

A kilátókról hangos üvöltés szállt fel. Nem azért, mert anyám megkapta az italát, hanem mert a pályán egyetlen mozdulattal letépték Duane Chapman fejét.

Anyám elfintorodott. – Utálok ezt a részt.

– A játékosnak semmi baja – nyugtatta meg Stephens. – Elég durvának tűnik, de csak egy szrípió testéről van szó. A játékos és az ő teste nem is lehetne nagyobb biztonságban. Végtére is, egy hadenesről beszélünk.

Anyám kifejezéstelen arccal, némán meredt Stephensre.

– Amivel ön, izé, természetesen *tisztában van* – tette hozzá Stephens zavartan.

Anya továbbra is kifejezéstelenül nézett rá.

– Tudja, meg kell kérdeznem a főnökömtől, hogy nincs-e szüksége valamire – szólalt meg az ifjonc, majd ismét elvágtatott.

Anya figyelte, ahogy elmegy, majd ismét a meccsre figyelt. Duane Chapman lefejezett teste elterülve hevert a hilketapályán. Mindeközben a feje, amelyet a másik csapat magához ragadott, éppen a gólvonal felé tartott, méterenként egy szrípióölő sebességgel.

– Felkavar, hogy egy fejetlen szrípiótest hever a pályán – jegyezte meg anya. – Te jutsz róla eszembe.

– Egyik szrípióm sem veszítette el a fejét soha – válaszoltam.

– Még emlékszem, amikor kihajtottál a bicikliddel az elé a teherautó elé – hozta fel anya. – Tízéves korodban.

– De abban az esetben sem a fejét veszítette el a szrípióm, hanem amikor összeütközött a teherautóval, szétesett, és *mindenét* elveszítette.

– Pontosan *erről* beszélek – válaszolta anya. – A szrípiótestet nem arra tervezték, hogy leválasszanak róla részeket.

A pályára mutattam, ahol a Snowbirds és a Bays játékosai szó szerint kardokkal és csatabárdokkal estek egymásnak. – *Azokat* a szrípiótesteket igen – feleltem. – A fejletépések és a levágott végtagok csak izgalmasabbá teszik a játékot.

Mintha csak ezt akarná alátámasztani, az egyik Snowbird hevesen egy Bays-játékos felé csapott, akinek azonnal leesett a karja. A Bays játékos válaszul egy kalapácsütést mért a Snowbird szrípiójának halántékára. Utána mindkét játékos elrohant Duane Chapman feje irányába. Az az ütésváltás még nagyobb üdvivalgást váltott ki a nézőközönségből.

Anya ismét elfintorodott. – Nem vagyok biztos abban, hogy tetszik nekem ez a játék.

– Az összes lakótársam szereti – válaszoltam. – Amikor megtudták, hogy eljövök a meccsre, terveket kezdtek szövögetni arról, hogyan fognak megölni, és elvenni a jegyemet. Nagy rajongók.

– De *neked* nem tetszik túlzottan, nem igaz? – kérdezte anya. – Amikor Stephens megkérdezte, hogy szereted-e, csak a válladat vonogattad. És nem emlékszem, hogy gyerekkorodban különösebben szeretted volna.

– A kosárlabdát jobban szerettem.

– Helyes – válaszolta anyám. – A családunk sokat köszönhet a kosárlabdának. De nem ez volt a kérdés.

Hallgattam, miközben próbáltam megfogalmazni a választ.

A hosszú változat valahogy így szólt volna:

Én Haden-szindrómás vagyok. Amikor megkaptam, még olyan kicsi voltam, hogy nem is emlékszem, mi volt előtte. A Haden-szindróma azt jelenti, hogy az ember be van zárva a testébe – az agya remekül működik, de a teste nem. A Haden a világ lakosságának nagyjából egy százalékát

érinti, az Egyesült Államokban körülbelül négy és fél millió embert; vagyis körülbelül annyit, ahányan Kentuckyban élnek.

És nem lehet egy kentuckynyi embert a saját fejébe zárva tartani – főleg, hogy a szindróma egyik áldozata Margaret Haden volt, az akkori First Lady, akiről a betegséget elnevezték. Úgyhogy az Egyesült Államok és a többi ország létrehozott egy egészen új és merész programot, amely magába foglalta a beépíthető neurális hálókat, amelyekkel a hadenesek kommunikálnak, egy online univerzumot, az Agorát, ahol a közösségünk létezhet, és az androidszerű „személyes szállítóeszközöket”, vagyis szrípiókat, amelyek szinte egyenlő félként tudnak közlekedni a nem-hadenesek között, és interakcióba lépni velük.

Azért mondom, hogy „szinte” egyenlő félként, mert tudjátok, hogy megy az. Az emberek olyanok, amilyenek. Sajnálatos módon sokan nem hajlandók ugyanúgy bánni egy olyan valakivel, aki robotnak tűnik, mint egy olyannal, aki szokványos embernek. Lásd Mr. Behízelt Fickót, aki abban a pillanatban a kezembe nyomta a poharát, hogy beléptem az ajtón.

És nemcsak erről van szó, hanem arról is, hogy a szrípiók teste szó szerint egy gép. Annak ellenére, hogy nagy általánosságban az emberi erő és ügyesség határain belül működnek, a sportokban különösen ferde szemmel tekintenek rájuk. Hogy bevegyétek-e a szrípiós kollégákat a céges softballcsapatba? Oké. Az országos válogatottba? Nem fog menni. Igen, voltak próbaperek. Mint kiderült, a törvény szemében a szrípiók nem egyenlők az emberi testekkel. Inkább az autókkal egyenértékűek.

Szóval, itt van a hilketa. Egy olyan sportág, amelyet szrípiókat kezelő emberek számára találtak ki – vagyis hadenes sportolóknak. És népszerű sport, még a nem-hadenesek körében is (vagyis *főleg* köztük), ami azt jelenti, hogy azok a hadenesek, akik ezt a sportot űzik, hírességeknek számítanak a hadenesek körén kívül is. A létrejötté óta eltelt alig egy évtizedben az ÉAHL 28 csapatot alapított négy divízióban az Egyesült Államokban és Kanadában, egy átlagos évadban tizenötezer nézőt vonz meccsenként, akiknek a kilencvenöt százaléka nem-hadenes; sportolói milliókat keresnek, és posztereik a gyerekszobák falán lógnak. Ez természetesen számít a hadeneseknek, és mindenkinek, akinek ők fontosak.

Persze, gondoltam, miközben azt néztem, ahogy Duane Chapman feje átrepül a kapuoszlopok között, nyolc pontot szerezve a Snowbirdsnek, a hilketa csak azért olyan népszerű, mert a játékosai szimulált lefejezésekkel szereznek pontokat, és középkori fegyverekkel esnek egymásnak. Ez gladiátorharc csapatjáték formában, amelyet amerikaifutball-pályán játszanak, bonyolult pontozási rendszerrel. Megvan benne minden erőszak, amelyre a többi csapatsport csak vágyakozhat, de nem teheti, mert abba belehalnának a játékosok.

És ettől a résztvevők nem egészen „teljes értékű emberek” lesznek, hanem valami mások. És ez is számít a hadeneseknek, és mindenkinek, akinek fontosak.

A hilketa alapvetően ugyanannyira szolgálja a hadenesek képviselését, mint az elidegenítést.

Vagyis a válasz bonyolult.

Mármint egy hadenes számára. A nem-hadenesek szerint szimplán menő, hogy szrípiók tépik le egymás fejét.

– Izé, semmi bajom vele – válaszoltam végül anyámnak.

Ő bólintott, ivott még egy kortyot, majd a pályára mutatott. – Mi történik odalent? – kérdezte. Most, hogy a játék befejeződött, Duane Chapman lefejezett szrípióját felpakolták egy kocsira, és leszállították a gyepről. A Bays partvonaláról egy másik szrípió jött be a következő játékra.

Még mielőtt válaszolhattam volna, Tony Wilton, az egyik szobatársam rám csengetett.

– A stadionban vagy? – kérdezte.

– Igen. A VIP-szekcióban.

– Gyűlöllek.

– Sajnálnod kellene. Tele van nagyvállalati öltönyösökkel.

– Lenyűgöző az életed. De akárhogy is, kapcsolódj rá a stadion hadencsatornájára, ha tudsz.

– Miért?

– Mert valami nagyon furcsa dolog történt Duane Chapmannel. Mi a fizetős hadencsatornát nézzük. Az egyik percben még ott volt, a másikban pedig már nem.

– Levitték a pályáról. Legalábbis a szrípióját.

– Igen. De a játékosok egészségügyi értékei elvben az egész meccs alatt élőben foghatóak, akár a pályán vannak, akár nem. Az összes többi játékosé megvan, kivéve az övét. Mindenki erről beszél. Csak arra lettem volna kíváncsi, hogy nem adáshibáról van-e szó.

– Utánanézek – válaszoltam. – Hadd jelezzek vissza. – Bontottam a kapcsolatot, és visszafordultam anyához, akinek feltűnt a hallgatásom.

– Minden rendben? – kérdezte.

– Ellenőriznem kell valamit – válaszoltam. – Adj egy percet. – Ő bólintott. Megnyitottam a meccs hadencsatornáját.

A korábban zöld és üres pálya megtelt adatokkal.

A játékosok, a terep és az oldalvonalak adataival. Az aktuális játék adataival. Magának a pályának az adataival. A stadion és a nézőközönség adataival. Aktuális adatokkal, történelmi adatokkal, valós idejű adatokból kivetített jóslatokkal, amelyeket MI-k gyártottak a nézők hangulata alapján.

Az adatokat és magát a meccset bármilyen szögből meg lehetett nézni, beleértve a játékosok saját nézőpontját is. A meccset rögzítő kamerák nagy számának és a rengeteg adatnak köszönhetően, amelyek a kamerák által kihagyott lyukakat modellezték és töltötték ki, az ember szinte a pályán érezhette magát meccs közben, és az események sűrűjébe kerülhetett.

Ilyen a *hadenesek* csatornája.

Hogy egyértelmű legyen, a „hadencsatornát” nem csak hadenesek foghatják. Ez nem csupán diszkriminatív lenne, hanem rossz üzleti modell is egy olyan sport esetében, amelynek a rajongói bázisa erősen a nem-hadenesek felé dőlt. Az emberek pluszpénzeket fizetnek a „hadencsatornáért”, és ostobaság lenne ezt a szolgáltatást a potenciális nézők egy százalékára korlátozni. A nem-hadenes látogatók arcán még az élő eseményeken is ott csillogott a szemüveg, amely a hadencsatorna információit közvetítette a retinájuknak.

Azért hívják hadencsatornának, mert a felhasználói felületét kifejezetten hadenesekre szabták – olyan emberekre, akik annyira hozzászoktak az alternatív elektronikus valósághoz, hogy ami a nem-hadenesek számára

eszelő és kaotikus adattúlterhelésnek tűnik, az számukra nem bonyolultabb egy szimpla táblázatnál. A nem-hadenesek is használhatták és nézhették, de nem *nekik* készült. Ők kénytelenek úgy boldogulni vele, ahogy tudnak.

A sors fintora, de pont ez tette még kelendőbbé a hadencsatornát: az, hogy „egzotikusnak” tűnt a nem-hadenesek számára, akik úgy érezték, betekintést nyerhetnek abba, milyen közénk tartozni, és hozzáférést kapnak az életünk és a tapasztalataink mélyebb szintjéhez.

És igen, persze. Valószínűleg pontosan ugyanúgy, ahogy a Taco Bellbe ellátogatni olyan, mint egy Quintana Roo-i kis faluban élni. De persze a Taco Bellnek több ezer gyorsétterme van, úgyhogy mondd meg te.

A hadencsatornán behívtam a Boston Bays játékosainak statisztikáit és értékeit.

Tonynak igaza volt: az összes Bays-játékos minden adata ott volt, kimerítő részletességgel – az összes elképzelhető információ a játékról, a meccs alatt lefutott méterek számától kezdve egészen a szrípiójuk károsodásának a mértékéig és a sérülések helyéig, azt is beleértve, hogy mennyire járnak közel valamelyik végtagjuk elvesztéséhez, vagy ahhoz, hogy teljesen lekapcsolják őket, nem beszélve a karrierjük és az élettörténetük összes releváns és kevésbé fontos morzsáiról. Emellett megjelentek az egészségügyi adataik is, beleértve a szívritmusukat és az idegrendszeri aktivitásuk egyes elemeit is.

Lehet, hogy ez első pillantásra furcsának tűnik. A hadenes sportolók szrípiókban hilketáznak, nem a saját testükben. De a szrípiók teljes szenzoros bemenettel és kimenettel rendelkeznek. A hadenesek mindent éreznek, amit a szrípiójuk, és ez hatással van az agyukra. És, ahogy mindenki esetében, az ő lelkiállapotuk is hatással van a fizikai állapotukra. Ha az események közepébe kerülünk, zakatolni kezd a szívünk. A veszélyérettől vagy haragtól megugrik az agyműködésünk. Mi is így működünk.

És a Boston Bays összes játékosának az adatai ott voltak.

Duane Chapmant kivéve. Az ő statisztikáit és adatait nem lehetett megtalálni.

Visszaugrottam pár percet arra az időpontra, amikor Chapman még a pályán volt. A játékosdoboz meglett, de az adatok eltűntek belőle.

Valaki az összes vele kapcsolatos információt visszamenőleg törölte az adatfolyamból.

Ami elég nagy hülyeség. Több ezer ember rögzíthette a meccset Chapman nézőpontjából személyes használatra. Ez tilos – „Az Észak-amerikai Hilketaliga adatfolyamai az ÉAHL kizárólagos tulajdonában állnak, és semmilyen módon és formában nem megengedett rögzíteni vagy tárolni őket az ÉAHL vezetőségének írásos engedélye nélkül”, állt a sablonszövegben –, mégis megtették. Bármit is próbált az ÉAHL kitörölni, az valószínűleg már megosztásra került az Agorán és más hálózati helyeken.

Mégis kitörölték. Valószínűleg nem véletlenül.

Apámra néztem, akit körbevett a sleppje, és láttam, hogy néhány emberhez hivatalnokok lépnek oda, és félrevonják őket. Néhányra ráengedtem az arcfelismerőt. Mindegyik az ÉAHL nagykutya volt.

Egyikük, miközben lehajolt, hogy meghallgassa, mit suttognak a fülébe, észrevette, hogy őt nézem. Hátat fordított. Pár pillanattal később több társával együtt távozott.

– Ajaj – mondtam.

– Mi az? – nézett rám anyám.

– Szerintem valami rettenetes történt a pályán.

– Azzal a játékossal, akinek letépték a fejét?

– Igen – válaszoltam. – Minden vele kapcsolatos információt töröltek a hadencsatornáról, és néhány ÉAHL-vezető most hagyta el a páholyt.

– Az nem jó jel – válaszolta az anyám.

– Nem tudom, hogy ez törvényes-e – jegyeztem meg.

– Elhagyni a páholyt?

– Nem. – Anyámra pillantottam, hogy viccel-e. De nem viccelt, csak lassan dolgozta fel, amit mondtam neki. – Adatokat eltávolítani az adatfolyamból. Ha a liga adatairól van szó, akkor olyan információkat manipulálnak, amelyeket a jogszabályok szerint el kell tárolniuk.

– És ez mit jelent?

– Azt, hogy valószínűleg be kell mennem dolgozni – válaszoltam, miközben felhívtam a társamat.

Nem fogadta azonnal a hívást. – *Vasárnap* van, te seggfej – mondta végül, amikor felvette.

– Bocs – válaszoltam –, de lehet, hogy túlóránunk kell.

– Mi történt?

– Szerintem valami nagyon csúnya dolog történt egy játékkal a hilketameccsen – feleltem.

– Jézusom – dünnyögte Vann. – Nem pont ez a lényege annak a kibaszott játéknak?

– Most nem arról van szó – jelentettem ki. – Azt hiszem, ez rendhagyó eset.

Vann felmordult, és bontotta a vonalat. Útnak indult. Én pedig visszamentem a páholyba, hogy végignézzem, ahogy a PR-munkatársak rávetik magukat a reménybeli befektetőkre.